

σου νὰ μᾶς δώσης ἐγγράφως μεθ' ὄρκου ὅτι νὰ μηδὲν ἔχομεν ἀπὸ κανένα φράγγον καμίαν ἐγγαρεία ἢ δάρος ἢ πειρασμόν. ἀμὴ νὰ εἴμεθεν παντελεύθεροι καὶ ἀσίδοι ἀπὸ πᾶσα πράγμα. Καὶ ἐτίμη με πᾶσαν ἀγάπην καὶ χαρὰν ἕκαμε τὸ ζήτημά τους καὶ τοὺς ἔδωκε χρυσόβουλλον μετὰ ὄρκου νὰ τὸ ἔχουν παιδίων πρὸς παιδίων κατὰ διαδοχὴν».

— «Καὶ ἐτίμη ἐσυμβουλευθήσαν οἱ ἄρχοντες οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ φράγγοι ὅπως νὰ καταστήσουν νὰ διαμείνη ἀφέντης τοῦ Μορέως αὐτὸς ὁ μισὲρ τζε ντεφρὲς καὶ ἐκατάστησάν το με ....

Ὁ ἀφέντης ὁ κόντες ὁ ἄνωθεν μισὲρ Γουλιάμος ἔταν τοῦ ἦλθεν ὁ λόγος ὅτι ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός του ὁποῦ τοῦ ἔγραψεν ὁ ρήγας τῆς Φράντζας, ὅτι ἐξ ἀποφάσεως νὰ ὑπάγη εἰς τοὺς τόπους του καὶ εἰς τὴν πατρικὴν του ἀφεντίαν. Ἐτίμη ἄφηκεν αὐτὸν τὸν μισὲρ τζε ντεφρὲ ἀφέντην εἰς τὸν Μωρέαν μετὰ τοῦ τοιοῦτου σταμοῦ, ὅτι νὰ στείλη ἄνθρωπον ἐδικόν του ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἔναι ἀφέντης τοῦ Μορέως. Καὶ εἰ μὲν τὸν ἔστειλη εἰς ἕνα χρόνον, νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἀφεντίαν αὐτὸς ὁ μισὲρ Τζέντεφρὲς, εἰ δὲ καὶ περᾶτη ὁ χρόνος καὶ ἔλθῃ, νὰ μὴ δὲν ἔχῃ τὴν ἀφεντίαν αὐτὸς ὁ μισὲρ Τζέντεφρὲς. Λοιπὸν τὶ ἕκαμαν διὰ νὰ ἐμποδίσουν ἐκεῖνον τὸν ἀφέντη ὁποῦ ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Μωρέαν νὰ εὐγάλλῃ τὸν αὐτὸν μισὲρ Τζέντεφρὲς, ἀμὴ εὐγαλαὶ ἔγαν ἀμπασαδῶρον με δωρήματα μεγάλα καὶ πολλὰ καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Βενετίαν εἰς τὸν πρίγγιπον ὅτι εἶχε φιλίαν πολλήν μετὸν αὐτὸν μισὲρ τζε ντεφρὲ κτλ.

Σελ. χιθ' — κώδ. 282, α (καὶ ἔδωκέ του) διὰ δωρεάν καὶ προῖκαν τὰ δωδεκάνησα καὶ ἕκαμε τον καὶ πρίγγιπον καὶ μέγαν δομέστικον εἰς ὄλην τὴν Ῥωμανίαν καὶ ἔδωκέ του δωρεάν ὅτι νὰ κάμνη χαράλιον ἐδικόν του με τὸ ὄνομά του εἰς τουρνέσια γάλκινα μόνον εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἀφεντεύει, ἤγουν εἰς τὸν Μωρέαν, ὄχι εἰς ἀσίμη καὶ εἰς χρυσάφη νὰ κάμνη χαράλιον.

Σελ. χκγ' (κώδ.) Καματερός, Καλοῦθης.

» » » εὐγήκαν καὶ ἐπροσκύνησαν καὶ τὸν πρίγγιπον ὅταν ἐπολέμα τοῦ Ἀναύπλη ὁποῦ ἕκαμαν ταῖς συμφωνίαις καὶ τοὺς ἔδωκε χρυσόβουλλον. Ὅμως ὡσὰν ἐπῆρε τὸ Ἀνάπλη τότε αὐτὸς ὁ πρίγγιπος τοῦ μορέως εἶπε τῶν αὐθεντῶν κτλ. Κατὰ ταῦτα λείπου-

σιν ἐκ τοῦ κώδ. τὰ ἐν χκγ'—χκε' ἐκδ. περὶ τειχίσεως τοῦ Ναυπλίου κατὰ Τούρκων κλ.

σ. χκς' Μ αμωναῖς - Εὐδαιμονωϊάνης - Νοταρᾶς.

σ. χκς' καὶ πρὶν ἤγουν = κώδ. καὶ προνοίαις του

σ. χκς' καὶ τὸ ἐξώφλησαν καὶ τὸ ὀνόμασε μιζιθρᾶ, διότι ὁ τόπος ἐκεῖνος εὐτὼς ἐλέγετο μιζιθρᾶς καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀλλάξη τὸ ὄνομά του. Μόνον καθὼς ὀνομάζετον πάλιν τὸ ὄνομασε μιζιθρᾶν ἑλληνικᾶ δὲ λέγεται σπαρτίον. Ἐχάρη δὲ κατὰ πολλὰ ὁ πρίγγιπας δταν εἶδε τὸ κάστρον καμομένον καὶ ἐξοφλημένον. Μετὰ τὴν τούτου κτήσιν τλ. . . . γύρωθεν τῶν βουνῶν ἐκείνων κατὰ τόπους περιφρ. κλ.

. . . καὶ μαῖνη τὸ ἐκάλεσε.—Πάντοτε Μαῖνη γράφεται ἐν τῷ κώδικι.

σ. χκη' μα νι ὠ ὄ ε ι ς καὶ κακοὶ (κώδ.) ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἐκδ. μιζιθρᾶς.

σ. χλ' ἀργυροδιάχρυσον (κώδ.).

σ. χλα' . . . ὁ ἐπίσκοπος Δομνίκου . . . Σταγῶν καὶ ὁ ἀδελφὸς τούτου ὁ ξηρὸς Ἰωάννης μετετέθη ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Ἐξεροῦ εἰς τὴν τῆς Ναυπάκτου μητρόπολιν.

σ. χλδ' τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ Βαλδεθίνου (κώδ.). Τὸ δὲ τοῦ ναοῦ ἐν τῇ ἐκδόσει παρέλκει.

σ. χλε' Ἐὰ περὶ Ὀρχάνη καὶ Πραύσης λείπουν ἐκ τοῦ κώδικος.

σ. » κύρις Ἰωάννης Κουντούνης τὸ γένος.

σ. χλς' τοῦ μέγαρ = κώδ. τῶν Μεγάρων.

σ. χλη' τὸ λέγουν σέρβια καὶ ἔνε ἐπισκοπῇ τοῦ Θεσσαλονίκης.

σ. χμδ' εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ ἡλικοῦ εἰς τὴν κρῖσκοβα.

σ. χμη' ὁποῦ εἶνε ἡ Φανερωμένη, ἐν δὲ τῷ κώδικι «ὁποῦ εἶναι οἱ φαμενοῦροι».

Μέχρι τοῦδε παρεβάλομεν τὰ τῆς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως κλ. πρὸς τὴν Version τὴν περιεχομένην ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τμήματι. Ἡ συμφωνία παύει ἐν σελ. χμη' «καὶ ὁ βασιλεὺς Μιχαήλ ἀντὶ ὁ Παλαιολόγος ἀσθένησε καὶ ἀπέθανε. Οἱ δὲ σ. φκγ' (ἀπὸ: τέλος τῆς βασιλείας Ἀλεξίου Δούκα Μουρτζούφλου — φκε' Τέλος τῆς βασιλείας Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου) διὰ τὴν ἄλλην κατάταξιν τῆς

ἴλης ἐν τῷ κώδικι (παρεντεθειμένων δηλαδή τῶν ἐν σελ. χζ' και ἐξῆς ἐν οἷς και περὶ τούτων ὁ λόγος) ὡς ἐπανάληψις ἤδη εἰρημένων, δὲν περιλαμβάνονται. Οὕτως ἡ τάξις ὀρθοτέρα διότι ἐκλείπει ἡ διευτὴ μνημόνευσις πλειόνων πραγμάτων, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου ὡς νῦν ἔχουσι τὰ τοῦ ἰδιαίτερου τμήματος (σ. χζ' κ. ἐ.) λείπουν τὰ κατ' Ἀνδρόνικον Παλαιολόγον κ.τ.λ. ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς διηγήσεως.

Κατὰ ταῦτα μετὰ τὰ ἐν σελ. χμγ' τῆς ἐκδόσεως Μιχαήλ ἀντὶ ὁ Παλαιολόγος ἀσθένησεν και ἀπέθανεν ἔπονται ἐν τῷ κώδικι φ. 301α τὰ τῆς ἐκδόσεως ἐν σ. φκε' περὶ Ἀνδρόνικου Παλαιολόγου και ἐξῆς, ὡς και ἔδει

Τὰ περὶ Ἀνδρόνικου ὁμοῦ μετὰ Μιχαήλ (πρὸλ. σ. φκε' τέλος) τυκτομώτερα ἐν τῷ κώδικι λείπουν τὰ ἐν σελ. φκς'.

«Και γράφομέν τους κατ' ὄνομα» — φκθ' «ἡ εὐριπος γέ' ἔγινεν ρθ'». Μετὰ τὸ «ἐκατεύασεν εἰς θρόνους μικροτέρους» ἔπονται ἐν τῷ κώδικι «Τοῦτος ὁ βασιλεὺς — μοναστηρίῳ αὐτῶν ἐντίμως».

Ἐν σελ. φλ' = κώδ. 300 β ὁ κώδιξ εἶναι ἀκριβέστερος περὶ τὰ τῆς συνόδου και λείπουν ἐξ αὐτοῦ τὰ περὶ τῶν ἄλλων ὀρισμῶν τοῦ βασιλέως ἀπὸ «τοῦτος ὁ βασιλεὺς ἔκαμεν ὀρισμὸν τοῦτος ὁ βασιλεὺς» τὰ τῆς συνόδου ἔχουν οὕτως ἐν τῷ κώδικι «εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ βασιλέως Ἀνδρόνικου τοῦ τετάρτου τῶν Παλαιολόγων ἔγινε σύνοδος ἱερᾶ καταπάνω τοῦ Βαρλαάμ και Ἀκινδύγου εἰς τὰ κάκιστα δόγματα [κώδ. 301 α] αὐτῶν ὁποῦ ἤφεραν ἐμπρός και τότε ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης ὁ και Παλαμᾶς λεγόμενος Πνεύματος ἁγίου ἐμπλησθεὶς ἔφραξε τὰ ἀθέα τα στόματα τούτων τῶν αἵρετικῶν και εἰς τέλος τοὺς ἐκατήσχυνε διότι ἔλεγαν δι τὸ φῶς και ἡ λαμπρότης ὁποῦ ἔλαμψεν ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν καιρὸν τῆς μεταμορφώσεως ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ ἦτον κτιστὸν τὸ ὁποῖον ἦτον μεγάλη βλασφημία τούτων τῶν βλασφημῶν και ἀσεβεισμάτων Βαρλαάμ και Ἀκινδύγου διότι ἔσοντας νὰ κάμνουν ἐκεῖνο τὸ φῶς κτιστὸν ἔκαμνον και τὴν θεότητα τοῦ υἱοῦ κτιστὴν καθὼς ἔλεγε και ἐδογματίζε και ὁ ἄθεος Ἄρειος. Και εἰς τοῦτο ἐψεύδοντο οἱ παμμίεροι. Ἀμή τὸ φῶς ἐκεῖνο ἦτον ἄκτιστον και ἡ θεότης ἄκτιστος και ἀναρχος και ἀτελεύτητος, τούτους δὲ τοὺς ἄθεους και βλασφημοὺς ἀναθεμάτησεν ἡ θεία και ἱερὰ σύνοδος ὡς αἵρε-

τικούς και απέλαβον τῷ αἰωνίῳ πυρὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἀρείου καὶ Νεστορίου καὶ τῶν ἄλλων αἰρετικῶν τῶν διδασκάλων αὐτῶν. Τοῦτος ὁ βασιλεὺς ἐπαρητήσατο τὴν βασιλείαν καὶ ἐγένετο καλόγηρος μετ' ὀνομασθεὶς Ἀντώνιος μοναχός.

σελ. φλ' τὰ περὶ Καντακουζηνοῦ πληρέστερον ἐν τῷ κώδικι φ. 301 α. «Μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς βασιλείας τούτου ὁ πατριάρχης, οἱ ἄρχοντες τοῦ παλατίου καὶ ὁ λαὸς ἕλος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱερωμένοι καὶ λαϊκοὶ Ἰωάννην τὸν Καντακουζηνὸν βασιλέαν ἐφήμησαν καὶ λαβόντες αὐτὸν μετὰ δόξης μεγάλης καὶ στολισμοῦ ὑπήγαγαν ἐν τῷ περιωνύμῳ ναῷ τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας καὶ ἐστέφθη βασιλεὺς παρὰ τοῦ πατριάρχου, φορέσας αὐτοῦ τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ τὰ πολύτιμα φορέματα τὰ βασιλικά. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ἦλθαν εὐφημόντα ἐν τῷ βασιλικῷ παλατίῳ καὶ ἐκάθησεν ὡς βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν καὶ [301 β] ἐν τῷ ἅμα μεγάλως ἐτίμησεν τοὺς ἄρχοντας τοῦ παλατίου καὶ πολλὰς δωρεὰς εἰς τὸν λαὸν ἐδωρήσατο. Τοῦτος ὡς ἄριστος βασιλεὺς ἔδωκε προνόμια τοῦ Θεσσαλονίκης τοῦ λέγεσθαι αὐτὸν παναγιώτατον, γράφειν δὲ καὶ Ἰνδικτιῶνα εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ. Τοῦτος ὁ εὐσεδέστατος βασιλεὺς φιλοσοφώτατος ὢν συνέγραψε καὶ τὸ κατὰ Μωάμεθ βιβλίον. Τοῦτος ὁ φιλόχριστος βασιλεὺς εἰς τὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας αὐτοῦ πολλὰ ἀγαθὰ ἔκαμεν εἰς ἀνάπαυσιν τοῦ χριστωνύμου λαοῦ, ἦγουν διδασκαλεῖα φιλοσοφίας καὶ πάσης ἄλλης παιδεύσεως μαθημάτων, πτωχοτροφία, ὀρφανοτροφία γηροκομία, θείους καὶ ἱεροὺς ναοὺς ἔκτησε καὶ εἰς μοναστήρια εὐεργεσίας καὶ βοηθείας πολλὰς ἐδωρήσατο καὶ πᾶσαν ἄλλην βοήθειαν καὶ ἐν κρυπτῷ καὶ ἐν φανερῷ τοῖς Χριστιανόις ἐποίησε. Πρὸ πάντων ἦτον δικαιοτάτος εἰς τὰς κρίσεις αὐτοῦ· πρόσωπον ἀνθρώπου δὲν εὔλεπε, οὔτε ἄρχοντος οὔτε πλουσίου, οὔτε πένητος, ἀλλ' ἀπροσωπόληπτος ἦτον καὶ δικαιοκρίτης μιμητὴς τοῦ ἀληθινοῦ κριτοῦ τοῦ ἀπροσωπολήπτου Χριστοῦ. Ὅθεν ὡς σοφὸς σκοπήσας ὅτι πάντα τὰ τοῦ κόσμου εἶναι ματαιότης καὶ σκιᾶ καὶ ὄνειρατα καὶ ὡς μηδὲν λογισάμενος οὔτε τὴν βασιλείαν, οὔτε τὴν δέξαν οὔτε τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ ἀφήσας ταῦτα πάντα εἰσηλθεν εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν καὶ τὸ ἅγιον καὶ ἀγγελικὸν ἐνεδύσατο σχῆμα μετ' ὀνομασθεὶς Ἰωά

σαφ. Ὡς τῆς καλῆς πραγματείας δι' ἀντηλλάξατο τῶν ἐπιγείων τὰ οὐράνια καὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἄφθαρτα καὶ τὰ αἰώνια καὶ νῦν μετὰ ἀγγέλων συγχορεύει καὶ συναγάλλεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τῆς φθαρτοῦ καὶ πρυσκαίρου βασιλείας ὅπου εἶχε ἐκέρδησε τὴν οὐράνιον βασιλείαν τοῦ μεγάλου Βασιλέως καὶ αἰωνίου καὶ ἀθανάτου τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Τὰ περὶ Μανουήλ Παλαιολόγου παρέχουσιν ἐν τῷ κώδ. λεκτικῆς μόνον διαφορὰς ἀπὸ τῶν ἐν σ. φλα'—γ'. Μετὰ δὲ τὰ «κατὰ τῆς πόλεως γὰρ τὴν ἐπολεμήσῃ» ἔπονται ἐν τῷ κώδικι τάδε λείποντα ἐν τῇ ἐκδόσει ΒΟΒ α «Τοῦτος ὁ βασιλεὺς Κύρις Μανουήλ ὁ Παλαιολόγος ἦλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν με κάτρηγα εἰς ταῖς Κεχραῖς [ΒΟΒ ὁ.] εἰς τὸν λιμῶνα σιμὰ εἰς τὴν Κόρινθον Μαρτίω κγ' τὴν μεγάλην Παρασκευῇ χρόνοι ἀπὸ κτίσεως κόσμου 579 κγ' καὶ εἰς τὰς η' τοῦ Ἀπριλίου ἄρχισε νὰ καθαρῖζῃ τὸν τόπον καὶ νὰ κτίζῃ τὸ ἑξαμήγη. Ἦτον δὲ τὸ μῆκος του ὀργίαις γω' (Σ. Λ. 3800). Ἐκαμε δὲ πύργους εἰς αὐτὸ ρηγ'. Εὐρέθησαν δὲ ἐκεῖ γράμματα γλυπτὰ εἰς μάρμαρον κατὰ τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔλεγαν «φῶς ἐκ φωτός θεός ἀληθινός ἐκ θεοῦ ἀληθινός, φυλάξῃ τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸν καὶ τὸν πιστὸν δοῦλον αὐτοῦ Βικτερίον καὶ ἄλλους ὁποῦ κατοικοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ζοῦν ἐκ θεοῦ. Καὶ εἰς τοὺς 579νε' χρόνους ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἦλθεν ὁ Ἀμουράτης με φουσάτον πολὺ καὶ ἐπολέμησε τὸ ἑξαμήγη ἡμέρας ὀκτώ καὶ τὸ ἐπῆρε, καὶ πολλοὺς χριστιανοὺς ἀπεκεφάλισε καὶ πολλοὺς ἔκαμε σκλάβους καὶ ἐπῆρε καὶ βίον πολύν. Τότε ἐπῆρε καὶ τὰ Βασιλικά καὶ τὴν Βοστίτζα καὶ ἄλλας πολλὰς χώρας καὶ ἐστράφη μενίκη μεγάλη. Ἀσθενήσας δὲ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ὁ κύρις Μανουήλ ἀπέθανε.

Ἐντεῦθεν ἀπὸ Ἰωάννου Παλαιολ. κ.έ. ἔχομεν ἐν τῇ ἐκδόσει δύο versiones σελ. φλγ' κ. ε. καὶ χμη' κ. ε'. Μὲ τὴν δευτέραν συμφωνεῖ περισσότερον ὁ κώδιξ καὶ μὲ ταύτην παραβάλλω.

Σελ. χν'—χνα'. Τὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τῶν λέξεων «Καὶ τὴν αὐτὴν Θεσσαλ. δὲν ἐδύνουνταν ποτὲ νὰ τὴν ἐπάρουν. Ὅπου ἔδωκεν ὁ αὐτὸς Σουλτάνος τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου λείπουσιν ἀπὸ τοῦ κώδικος ὡς καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει, σ. φλδ'.

Σελ. χγδ' ὅτε Τραπεζ. μητροπολίτης ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὸν φιλόσοφον Ἀμηροῦτζη.

Σελ. χγγ' νὰ μὴ δέν κάμῃ εἰς τὴν βασιλείαν σκάνδαλον ὡσάν καὶ ἄλλαις φοραῖς. Ὅμως γράφωμεν πόσοι ἦσαν εἰς τὴν σύνοδον καὶ ποῖοι καὶ ἐπεταὶ ὁ κατάλογος φ. 305 β--306 α). Τὸν κατάλογον τοῦτον εὐρίσκει τις ἐν ἄλλει σειρᾷ λόγου σελ. χξε' τῆς ἐκδόσεως.

Μετὰ τὸν κατάλογον τὸν περὶ συνόδου οὕτως ἐν τῷ κώδικι, πρὸς οὐδετέρων τῶν γει'ς. τῆς ἐκδ. συμφωνοῦντα. φ. 306 α).

Τούτοις ἄλλοι ἐμπήκαν εἰς τὰ κάτεργα μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ καρδιάρχου καὶ ἐμίσευσαν ἀπὸ τὴν Κ)πολιν καὶ ἐπέρασάν μεγάλαις ψευτοῦνές ὅτι ἦτον χειμῶνας. Ὅμως θεοῦ βοηθοῦντος ἐφίασαν εἰς τὰς γ' τοῦ φεβρουαρίου εἰς τὴν Βενετίαν καὶ ἐδέχθησαν αὐτοὺς ὁ πρίγκιπας τῆς Βενετίας καὶ ἔλη ἡ ἀφεντία μετὰ τιμῆς μεγάλης καὶ δόξης. Καὶ ὡτάν ἦλθαν εἰς τὴν Βενετίαν ἐπέρασαν εἰς τὴν Φεράραν καὶ ἐκεῖ ἔσμιξαν τὸν Πάπαν ὅτε βασιλεὺς καὶ ὁ πατριάρχης καὶ ἔλη ἡ σύνοδος [306 β] ὁμοίως καὶ τοὺς καρδιναλίους καὶ ὡσάν ἔσμιξαν ἔταξεν ὁ πάπας τοῦ βασιλέως ὅτι νὰ τὸν δώσῃ καὶ κάτεργα καὶ χρυσίον πολὺν καὶ ἄλλας εὐεργεσίας καὶ τοῦτον ἦσαν μεθόλον διὰ νὰ τὸν ἐφέρῃ εἰς τὸ θέλημά του καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς διὰ νὰ στέρξουν τὰ δσα λέγουν καθὼς καὶ ἔγινε· ὁμοῦς ἐκάθησαν εἰς τὴν σύνοδον τὸ ἓνα μέρος οἱ Ρωμαῖοι καὶ τὸ ἄλλο οἱ Φράγγοι καὶ εἰς τὴν μέσην τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον καὶ ἐδιελέγοντο. Λοιπὸν πολλὰς συνάξεις ἔκαμαν καὶ πολλὰς ὁμιλίας. Τέλος ἐνίκησαν οἱ Φράγγοι καὶ ἔστερξαν οἱ Ρωμαῖοι τὰ τῶν Φραγγῶν καὶ ἠνώθησαν καὶ ὑπέγραψαν ὅτε βασιλεὺς καὶ ἔλη ἡ σύνοδος καὶ ἐλειτούργησαν ἄλλοι ἕμοῦ Ρωμαῖοι καὶ Φράγγοι μετὰ τοῦ Πάπα. Ὁ δὲ Ἐφέσου κύρις Μάρκος δὲν ἤθελε τελείως νὰ στέρξῃ τὰ τῶν Φραγγῶν καὶ ἐφοδῆθη μήπως καὶ τὸν ἐπιάσουν καὶ κάμουν παιδευσὶν εἰς αὐτόν, καὶ πρὶν νὰ λειτουργήσῃ ὁ πάπας νὰ διαβασθοῦν οἱ τόμοι ἔφυγε καὶ ἐσώθη ὑγιῆς τῆ τοῦ θεοῦ βοηθείᾳ εἰς τὴν Κ)λιν Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡσάν ἐτελείωσαν τὴν σύνοδον ἠλπίζε τὰ δσα τοῦ ἔταξεν ὁ πάπας θέλει τοῦ τὰ δώσῃ καὶ εἶχε χαρὰν. Ὡς δὲ εἶδε τὸ τέλος καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι εἰς γέλοιοι τὰ ἔλεγεν, ἐλυπήθη πολλὰ καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔλην τὴν σύνοδον καὶ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Φιορέντζα καὶ εἰς

τὴν Βενετιανὴν ἦλθον. Τούτῃ ἡ ὀγδόη σύνοδος ἐτελειώθη εἰς τὴν Φιορέντζα χρόνοι ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως αὐθ' Ἰουλίῳ τῆς ἡμέρας 6' Ἰνῶ. θας. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡσάν ἦλθεν εἰς τὴν Βενετιαν μετ' ὅλης τῆς συνόδου ἐμίστευσεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κων)λιν, ἔμεινε δὲ μετὰ τῶν Φραγγῶν ὁ Νικαίας Βησσαρίων καὶ ὁ Ρωσίας. Ὅμως ὁ βασιλεὺς ἔκαμε δύο χρόνους νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Φραγγίαν εἰς τὴν Κ)λιν [307α] καὶ ὡσάν ἦλθε γύρε τὴν δεσποιναν Μαρίαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀπεθαμένην καὶ ἐλυκίθη πολλά. Ὅμοίως καὶ ὁ δεσπότης γύρε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀπεθαμένη τὴν τοῦ Κανταλούζου τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀφεντὸς τῆς Αἴνου. (Ἦτον δὲ ἡ μεγάλη ἐκκλησία χωρὶς πατριάρχην ἔσοντας ὅπου ἀπέθανεν ἐκεῖ εἰς τὴν σύνοδον. Οἱ γὰρ κληρικοὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κων)λεως καὶ ἡγούμενοι καὶ ἱερομόναχοι δὲν ἤθελαν νὰ συλλειτουργήσουν ἐπαρατήθησαν τὴν ἱερωσύνην διὰ νὰ μὴ δὲν συλλειτουργήσουν μετ' ἐκείνους· καὶ δὲν ἔγινεν ἔνωσις τῶν ἐκκλησιῶν, μόνον διαίρεσις ἤγουν χωρισμός. Διότι τὰ ὅσα ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸν πατριάρχην καὶ μετὰ τοὺς ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Φιορέντζα τὴν ἐχάλασε πάλιν ἡ μεγάλη ἐκκλησία. Καὶ ὡσάν ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν χωρὶς πατριάρχην ἦτον ἕνας πνευματικὸς εἰς τὴν πόλιν κτλ. ὡς ἐν φλε'. (τελ. στίχ.)

Φύλλ. 309 α. ἐδῶ γράφωμεν καταλεπτῶς κτλ. σελ φλη' κ. ε.

Σελ. φλη'. τὰ περὶ Ὁρχάνη εἶνε ἐκτενέστερα περιλαμβάνοντα καὶ τὰ περὶ Προύσης ἐν σελ. ψϛ' τῆς ἐκδόσεως. Συνάπτονται δὲ οὕτω φύλλ. κωδ. 310α. «Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὁρχάνης καὶ ἦτον πολλὰ μεγαλόψυχος καὶ ὑψηλῆς γνώσεως καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ὅλη ἦτον ἔτι νὰ βασιλεύσῃ καὶ ὄριση τόπους πολλούς. Καὶ πάντατε ἐδίδε χάρισματα καὶ δωρεὰς πρὸς τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ, καὶ εἰς ὅλον τὸ φουσατόν ἦτον δὲ εἰς τὴν τέχνην τῶν ἀρμάτων πολλὰ πεπαιδευμένος καὶ ἠτοίμαζε καὶ εὐτρέπιζε τὰ φουσατά, διότι ἠγάπα πολλά τὴν δόξαν καὶ τὸν καλλοπισμόν· καὶ διὰ νὰ ἀγαπᾷ τὴν δόξαν ἐπῆρε τὴν θυγατέρα τοῦ ρηγὸς τῆς Καραμανίας ὀνόματι Κιλικίαν διὰ γυναῖκαν αὐτοῦ. Τοῦτος ἔκαμε μάχη μετὰ τὸ βασιλεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ τὸν Ἰαλαιολόγον καὶ ἐπολέμησε καὶ ἐπῆρε τὴν μεγαλοῦπολιν καὶ περιφανεστάτην Προῦσα χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως χίλιοι τριακόσιοι πενήντα. Ἡ ὁποία

ἦτον θρόνος τῶν ρηγῶν τῆς Βιθυνίας κτλ. ὡς ἐν σελ. ψς' με λεκτικὰς παραλλαγὰς.

Σελ. φμ' καὶ ἐπῆρε τὴν Καλλιούπολιν χρόνοι ἀπὸ Χρ. γεννήσεως ατξέ' . . . τὴν δὲ ἀδριαν. τὴν περίφ. ἐπῆρε εἰς τὰ ατοξ'.

Σελ. φμε'. Τὰ περὶ Μεχεμέτη ἐν ἀρχῇ τῆς σελίδος ἐκτενέστερα ἐν κώδ. « Ἐλαβε δὲ ὅλην τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ . . . . . εἶχεν μόνον τὸν αὐτὸν σουλτὰν μιχαμέτη, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε θεοῦ παραχωρήσει εἰς ἐξολοθρεμὸν καὶ ἀφανισμὸν τοῦ γένους ἡμῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστινῶν. Ἀπέθανε δὲ καὶ εἰς ὀλίγον καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Κ)λεως κύρις Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ὅπου εἶχε τῆς ποδαλγίας καὶ τῆς χειραλγίας καὶ ἐντάφην ἐντίμως ὡς βασιλεὺς

Σελ. φμε' . . . Ἐλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ αὐτὸς Κων. καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον ὡς βασιλεὺς καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαὸς ὅλος διὰ βασιλέαν αὐτῶν καὶ κεφαλῇ καὶ ἀγάπῃ καὶ ἐτίμῃ πάντας ἱερωμένους καὶ κοσμικοὺς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτος ὁ Κωνστ. εἶναι ὁ ὑστερνὸς βασιλεὺς τῶν Χριστιανῶν διὰ τοῦτο γράφωμεν περὶ πόσοι τῶν πατριαρχῶν ἐπατριάρχησαν τῷ θρόνῳ τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας Κ)λεως ἀφ' οὗ ἐκτεήσεν αὐτὴν ὁ μέγας Κωνστ. ὁ πρῶτος βασιλεὺς [316α] ἕως τὴν σήμερον εἰς τὰς ἡμέρας αὐτοῦ βασιλείως Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου ὅπου ἐπῆραν αὐτὴν τὸν πόλιν οἱ Τοῦρκοι καὶ πόσους χρόνους ἔκαμε καθ' ἕνα πατριάρχης εἰς τὸν ὑψηλότατον πατριαρχικὸν θρόνον καὶ ποῖοι ἐξεόλγησαν».

Ἐπεταὶ ὁ κατάλογος. Μετὰ τούτου τὸ τέλος φ. 3196. «Ἐως ἐδῶ εἶναι οἱ πατριάρχαι ὅπου ἐπατριάρχευσαν τὸν θρόνον τῆς Κ)λεως εἰς τὰς ἡμέρας τῶν βασιλείων τῶν Ῥωμαίων ὡς ἄνωθεν Καὶ εἶνε ρκς' (διὰ κινναβάρεως).

Ὅμως νὰ ἐλθῶμεν εἰς τὸν λόγον μας περὶ τοῦ βασιλέως Κωνστ. τοῦ Παλαιολ. τοῦ ἄνωθεν. Ὁ ἐλευθέρως οὗτος ὡς ἐβασίλευε, εὔλεπεν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ τούρκου αὔξανε καθ' ἡμερινῶς καὶ ἐπλατύνετο καὶ νίκας πολλὰς ἔκαμνε, ἡ δὲ βασιλεία αὐτοῦ τῶν ἐλευθέρων Χριστιανῶν ἐλιγύστευε καὶ ἐκατεινῶνετο, καὶ ἐλυπεῖτο πολλὰ καὶ

θρήνη καὶ ἔκλεγεν ἐκ ψυχῆς. Ἐβασίλευε δὲ χρόνους δ'. Ὁ δὲ σουλτὰν Μεχμεμέτης κτλ. ὡς ἐν σελ. φμε'.

Σελ. φμϛ' Τοῦ Τούρκου τὴν ἀρμάδα ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἀραγμένη εἰς τὰ γλυκκία νερά. Καὶ εὐγῆκαν τοῦτοι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἐπέρασαν ἀντικρῶ . . . . .
 μεγάλας φωτίας ἀπ' ἀνωθεν ἀπὸ τὸν μεγάλον πύργον καὶ ἔσυρναν λουμπάρδας ἀπὸ τὰ κάτεργα τὰ τούρκικα ἔσοντα ὅπου τοὺς ἔδωκαν εἰδησιγ αἱ ψάγγοι καὶ ἐδούλησαν τὴν τζιδρούδα καὶ ἐπνίγησαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι οἱ θιυμαστοί. Ὡ τῆς δυστυχίης, ἢ τῆς παραχωρήσεως τοῦ θεοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ πολῖται τοῦτο ἀπόρησαν ἔσοντας ὅπου δὲν εἶχαν τί νὰ κάμουν εἰς τὸ πλῆθος τὸ ἀμέτρητον τοῦ φουδάτου ὅπου ἦτον τῶν Τούρκων. Λέγω τοῦτο ὅτι νὰ ἦτον ἓνας Ῥωμαῖος εἰς ἑκατὸν Τούρκους. Νοήσατε λοιπὸν καὶ καταλάβετε τί πλῆθος φουδάτου, εἶπεν ὁ σουλτάνος, Ὡσάν μὲν ἐσκοτώθη ὁ ἀρχων ὁ γενουβίτος, εἰμινεν ἡ γαλάγρια χωρὶς ἀνθρώπους. Καὶ οἱ πολῖται κτλ.

Τὰ περὶ ἀλώσεως Κ)λεως διαφορετικὰ ἐν τῷ κώδικι 131α.

Σελ. φμη' Θεοῦ ζῶντος περίπου τὰ αὐτά. Ἐκεῖθεν «ἐϋλεπες τὰ μνήματα τῶν βασιλέων τὰ ὠμορφώτατα καὶ τὰ πολύτιμα ὅπου τὰ ἀνοιγαν διαρρόντα νὰ εὔρουν ἐκεῖ μέγα βιδὸν ἢ ροθχα πολύτιμα ὅπου ἦσαν οἱ βασιλεῖς θαμένοι. Καὶ ὡσάν εὔρισκαν τὰ κόκαλα γυμνά τὰ ἔπερναν καὶ τὰ ἔρηκταν ἀπὸ ταῖς στραταῖς καὶ ἀπὸ τοὺς φόρους καὶ ἀπὸ ταῖς κοπραῖς. Καὶ τὰ ἐκταπατοῦσαν καὶ τὰ ἐνέπαιζαν. Καὶ τίνος βασιλείως Τίνος; τοῦ μεγάλου Κ. τοῦ πρώτου βασ. τοῦ ὀρθοδοξωτάτου καὶ ἰσαποστόλου καὶ τῶν ὑπολοίπων ὀρθοδοξωτ. βασ. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὰς στήλας ὅπου ἦσαν ἀπάνω οἱ βασιλεῖς ἔρηξαν ἀπο θεμελίων καὶ τοὺς βασιλεῖς συνέτριψαν· μόνον τὴν κολόνα τὴν κόκκινη καὶ τὸν ξηρόλκρον ἀφήκαν καὶ φαίνονται ἕως τὴν σήμερον. Φθέξομαι δὲ τὸ τοῦ Δαυὶδ ὅπερ εἶπε θρηνηῶν τὴν Ἱερουσαλήμ· «Ὁ θεὸς ἤλθοσαν τὰ ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου κτλ.» Ἐπιταῖ τὸ ἕλον ρητόν «ἀνεξίκακε κύριε δόξα σοι» καὶ ἡ εἰς τὴν κοινὴν ἐρμηνεία αὐτοῦ.

«Ὅμως ταύτην τὴν ἀνομίαν πῶς τὴν ἑκατεδέχθησαν ἡ ἁγία Σοφία». Διάφοροι φράσεις ἐπαινετικαὶ αὐτῆς καὶ καταριθμησις τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου». Ἔϊτα «ἢ τοῦ θαύματος. Ὁ ναὸς τοῦ

θεοῦ ὁ περίφημος ἔγινε ναὸς τῶν Ἰσμαηλιτῶν. Φριξὸν ἤλιε καὶ ἐσὸ ἡ γῆς ἀναστέναξε καὶ ἔσοντας νὰ ταράσσειε φόναξε. Ἐπαινετὸς νὰ ἦσε κύριε ὁποῦ ὑπομένεις τὰ κακὰ τοῦ κόσμου ὄλα. «Ὁ ταλαίπωρος ἐξ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος κτλ.» Διαφορετικὴ ἡ περιγραφή τοῦ θανάτου του.

Ἡ διήγησις προχωρεῖ οὐκ ἄνευ διαφορῶν. Ὁ κώδιξ ἀκριβέστερος πως.

Σελ. 371. περὶ Μωάμεθ. «Καὶ ὡσὲν ἦλθεν ὁ σουλτάνος εἰς τὴν πόλιν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον ἤξευρε ὅτι πῶς οἱ Ῥωμαῖοι εἶχαν πατριάρχην πάντοτε, διότι εἰς τὴν πόλιν ἔκαμε τὸν πλέον καιρὸν ἔσοντας ὁποῦ ἀφέντευεν ὁ πατέρας του εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ἤξευρε τὰ ρωμέϊκα καλλὰ καὶ λεπτότατα καὶ τὰς τάξεις τῶν Ῥωμαίων κτλ.

Σελ. 371—372. Ἐὰν περὶ τῶν μετὰ τοῦ Γενναδίου σχέσεων καὶ ἐμιλιῶν τοῦ Μεχεμέτη ἀκριβέστερα ἐν τῷ κώδικι.

Ἐπίσης ἀκριβέστερα τὰ περὶ πατρ. Ἰσιδώρου. Καὶ καθόλου τὰ ἐξῆς περὶ Μεχεμέτη, ὧν σημειῶ τὰ κεφάλαια μόνον. «Ὅτι ὁ σουλτάνος τὸ πελιγράδι ἐπολέμησε καὶ μεγάλως ἐνικήθη. — «ὅτι οἱ Τούρκοι εἰς τὸ κάστρον ἐμπῆκαν καὶ αἰχμαλοσίαν ἐμάζοναν». 3426—3436.—

343β. Ὅτι ὁ σουλτάνος ἀρμάδα καὶ φουσατά κατὰ τῆς Ρόδου ἔστειλε.

3446. Νὰ ἔλθωμεν καὶ περὶ τοῦ πατριάρχου Κυροῦ Μαξίμου τοῦ Λογίου.

345α. μήνυμα εἰς τὸν πατριάρχην.

345α. Ὅτι οἱ κληρικοὶ τὸν ἀφωρισμένον ἐνθυμήθησαν.

345β. Ὅτι ὁ πατριάρχης τὴν γυναῖκα ἀφώρισε.

346α. ὅτι τούτην τὴν ἀφωρισμένην οἱ κληρικοὶ ἐνθυμήθησαν.

346α. ὅτι τὸ μνήμα τῆς γυναικὸς ἀνοιξαν κτλ.

346β. ὅτι ὁ πατριάρχης ἐρωτήθη πότε ἡ ἀφωρισμένη νὰ διαλύσῃ κτλ.

346β. ὅτι ὁ πατριάρχης τῶν ἀρχόντων ἐμήνυσε καὶ μέγα θαῦμα ἔγινε.

347α. ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ Σουλτάνου τὰ γενόμενα εἶπαν καὶ ὑπερεθαύμασε.

347β. «περὶ τῶν ψαλτῶν.

348α. ὅτι ὁ σουλτάνος εἰς τὴν Πούλια πασιᾶν ἔστειλε.

348β. φουσατά διὰ τὴν Συρίαν.

» περὶ τοῦ πασιᾶ ὅτι εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Πούλια.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ φύλλου: τέλος τῆς βασιλείας Σουλτᾶν Με-
χεμέτη.

349α. βασιλεία σουλτᾶν Παγιαζίτη υἱοῦ Μεχεμέτη.

» (τέλος) ὅτι ὁ σουλτάνος τὴν ἀνατολὴν τῶν υἱῶν αὐτοῦ
ἡμίρασε.

349β. ὅτι ὁ σουλτάνος συνάξας τὰ φουσατά ὑπῆγε κατὰ τοῦ
ἄδελφοῦ αὐτοῦ.

349β. ὅτι οἱ Ροδίται τοῦ σουλτάνου τὸν ἀδελφὸν εἰς τὴν Γέ-
λουβαν τὸν ἔστειλαν.

350α. ὅτι τοῦ Σουλτάνου ὁ ἀδελφὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ
ὁ σουλτάνος μήνυμα εἰς τοὺς βενετικούς ἔστειλε.

350α (τέλος). ὦ τέχναι τῶν βενετικῶν!

φ. 350β. Ταῦτα ἔγιναν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς αὐθεντίας τοῦ αὐτοῦ
σουλτάνου Παγιαζίτη.

Νίκη τοῦ Σουλτάνου

» κατὰ τῶν Ἀλβανιτῶν.

φ. 351α. Περὶ τῆς Πρέβεζας.

«Ὅμως νῦν εἰπώμεν καὶ τὰ γενόμενα τοῦ ἀφεντῆ μετὰ τῶν βε-
νετικῶν». Ἐν δὲ τῇ ὡα. «Τοῦτο τὸ φαρμάκη ἐφαρμάκωσε τοὺς
βενετικούς.

φ. 351α μάχη.

351β. περὶ τῶν караβιῶν ὅπου ἐκάησαν.

» ὅτι ὁ σουλτάνος τὴν Ναύπακτον ἐπῆρε καὶ τὴν Γαλατᾶν.

352α. ὅτι ὁ Σουλτάνος εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ὑπῆγε καὶ εἰς
τὴν Μωθώνην ἦλθεν.

352β. ὅτι οἱ Τούρκοι εἰς τὴν Μωθώνην ἀνεύησαν καὶ τὸ κέ-
στρον ἐπῆραν.

352β. ὅτι οἱ μωθωναῖοι εἰς τὰ τείχη ἔδραμαν καὶ οἱ Τούρκοι

κλιμαλωσίαν ἐμάζωναν καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ὡς ἄρνια ἐτφαζαν.

3526. ὅτι ὁ σουλτάνος εἰς τὸ κάστρον ἐμπήκε καὶ ὦ τοῦ θρήνου,

353α. ὅτι οἱ Κωρωναῖοι τὸν σουλτάνον ἐπροσκύνησαν ὁμοίως καὶ ὁ ἀναβαρῆνος.

» (τέλος) ὅτι τὴν Κεφαληνίαν ἐπήρε καὶ εἰς τὴν Πόλιν ὑπήγε.

3536. ὅτι ὁ σουλτάνος εἰς τὸ Ἀνάπλι ὑπήγε καὶ ἡ ἀρμάδα τοῦ πελάγου καὶ ἀπρακτος ἐγύρησε.

3536. πότε τὰ τειχία τὰ κάτω τοῦ Ναυπλοίου ἐκτίσθησαν (μόνον τὰῦτα: Τότε τὰ τειχία τὰ κάτω δὲν ἦσαν μόνον πάλους εἶχαν τὸ γύρον μὲ γῶμα, μόνον ὡσὲν ἐμίσειεν ἡ ἀρμάδα καὶ τὸ φουσάτον τότε ἄρχησαν καὶ τὰ ἔκτησαν.

354α. ὅτι ὁ σουλτάνος εἰς τὴν πόλιν ὑπήγεν·

» ἀγάπη καὶ περὶ τῆς κεφαληνίας καὶ τῆς ἁγίας Μαύρας.

» Εἶπομεν καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας». Ἐν τῇ ὥρᾳ: ὅτι ὁ πατριάρχης ἀπέθανε καὶ τὸν Θεσσαλονίκης ἔκαμαν.

354α. ὅτι ὁ βίος τοῦ πατριάρχου καὶ τὰ σκεύη τῆς ἐκκλησίας ἐγιναν ἀφεντικά.

355α. ὅτι τὸν πατριάρχην εὐγαλαν καὶ τοὺς μάρτυρας ἐπαί-

δευσαν.—355α. ὅτι τὸν πρῶην κῦρ Διονύσιον Πατριάρχην ἔκαμαν.

3556. Παραίτησις τοῦ Πατριάρχου.—ὅτι ὁ σουλτάνος ἀσθένησε καὶ τὴν βασιλείαν τοῦ ἐνὸς υἱοῦ ἤθελε νὰ δώσῃ.

3556. φουσάτα τοῦ σουλτάνου Σελήμη κατὰ τοῦ πατρός του.

356α. ὅτι ὁ σουλτάνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀχμέτη ἐμήνυσε.

» ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ὁ πατήρ του ὑπήγε κατ' αὐτοῦ.

1566. ὅτι ὁ σουλτάνος μὲ τὸν υἱόν του ἐπολέμησε καὶ τὸν ἐνίκησε.—357α. Ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης ὑπήγεν εἰς τὸν καφᾶν καὶ φουσάτα ἐσύναξε.

357α. Ὅτι ὁ σουλτάνος ἦλθεν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ οἱ γενιτζάροι ὁμοφώνησαν διὰ τὸν σουλτᾶν σελήμη.

3576. Περὶ τῶν σουλτᾶν κουρκούτη.

358α. Ἀπόκρισις τῶν γενιτζάρων πρὸς τὸν σουλτᾶν κουρκούτη.

3586. Ὅτι τὸν σουλτᾶν σελήμη εἰς τὴν πόλιν ἔφεραν.

359α. ὅτι οἱ γενιτζάροι τὸν σουλτᾶν σελήμη βασιλέαν ἐζήτησαν.

359β. θρήνος τοῦ σουλτάνου διὰ τὴν βασιλείαν καὶ ὅτι ἔταξε νὰ τὴν δώσῃ τοῦ Σελήμη.

359β. ὅτι οἱ γενιτζάροι χάραν διὰ τὸν σουλτᾶν σελήμη ἐκαμαν.

360α. Βασιλεία τοῦ σουλτᾶν σελήμη υἱοῦ τοῦ σουλτᾶν παγιαζίτη τοῦ γέροντος. — 360α. θάνατος τοῦ σουλτᾶν παγιαζίτη καὶ τὸ κορμὴ του εἰς τὴν πόλιν ἤφεραν. — 360β. Ὅτι τὸν Σερρῶν πατριάρχην ἐκαμαν. — 360β. Ὅτι τὸν πατριάρχην ἀπὸ τὸν θρόνον εὐγαλαν. — 361α. Ὅτι ὁ πατριάρχης εἰς τὴν Ἰβηρίαν ὑπῆγε. — 361α. φθόνος κατὰ τοῦ πατριάρχου καὶ ἐπανεύασις τοῦ χαρατζίου. — 361α ὅτι οἱ χριστιανοὶ τὸ χαράτζη ἔστερξαν. — 361β. Ὁ ὀργὴ τοῦ σουλτάνου κατὰ τοῦ πατριάρχου.

362α. Ὁ τοὺς παρανόμους ἐπαινεύασις εἰς τὸ χαράτζη, ἐκαμαν. 362β. ὅτι τὸν πατριάρχην εὐβαλαν καὶ τὸν πρόην ἔβαλαν καὶ περὶ τοῦ κουγδάνου τί ἐκαμε τοῦ πατριάρχου. 362β. ὅτι ὁ πατρ. ὑπὸ τῆς λύπης ἀπέθανε καὶ ὁ πρόην τὸν θρόνον του ἐκ ανέλαβε. 362β. ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης ὑπῆγε καὶ πᾶσαν τὴν γενεάν αὐτοῦ ἐξολόθρευσε. 363α. ὅτι τοῦτος ὁ σουλτάνος ἔδειξε πρῶτος τὰ καλγίγια. — 363β. ὅτι ὁ σουλτάνος κατεπάνω τοῦ Σοφῆ καὶ τοῦ Ἀλιαντούλη ἔδραμε.

363β. ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης κατὰ τοῦ σουλτάνου τοῦ Κάερος ὑπῆγε. 364α. ὅτι ὁ σουλτάνος τοῦ Κάερος φοβηθεὶς βοήθειαν ἐζητεῖ. 364α. Νίκη τοῦ σουλτᾶν Σελήμη. 364β. Ὁ τῆς καταδικῆς τοῦ σουλτάνου τοῦ Κάερος καὶ τῶν ἄλλων αὐθεντῶν. 365α. Πόλεμος ἐγένη καὶ ἡ νίκη καὶ ὅτι οἱ τόποι τὸν σουλτᾶν σελήμη, ἐπροσκύνησαν. — 364α. Ὅτι σουλτάνον τοῦ Κάερος ἐκαμαν καὶ νίκη μεγάλη εἰς τοὺς μαμαλοῦκους ὁ Σουλτᾶν σελήμης ἐκαμε. — 365β. Ὁ σοφία τοῦ πασα. — 365β. Κατασκευαῖς τοῦ σουλτάνου τοῦ Κάερος καὶ ὅτι ταύτας ἔμαθεν ὁ Σουλτᾶν Σελήμης. φ. 366α. Ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης ἀπὸ τὰς κατασκευὰς ἐμάκρυνε. — φ. 366β. Ὁ πόλεμος φοδερός καὶ νίκη τοῦ σουλτᾶν σελήμη. — 367α. Ὅτι εἰς τὸ κάπτρος ὁ σουλτάνος ἠσφαλίσθη. — ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης τὸ κάερος ἔλαβε καὶ σφαγὴ μεγάλη ἐγένη. — φ. 367β. ὅτι ὁ σουλτάνος τοῦ Κάερος τὸν Νεῖλον ποταμὸν ἐπέρασε. 367β Ὁ τῆς ἀσπλαγγνίας φ. 368α.

Πότε ἐπάρθη τὸ κάερος. — ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης ἔστειλε γυρεύοντα τὸν ἐχθρόν του καὶ τὸν ἐνίκησεν. — φ. 368δ. Ὅτι τὸν πασιᾶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του τὸν ἔστειλε. — φ. 369α. Ὅτι ὁ σουλτᾶν σελήμης εἰς τὴν πόλιν ἦλθε. — Εἶπωμεν δὲ καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας. Θάνατος τοῦ πατριάρχου. — «Νόσος εἰς τὸν σουλτάνον καὶ θάνατος». — φ. 369β. «Βασιλεῖα σουλτάνου Σουλεϊμάνη υἱοῦ τοῦ αὐτοῦ σουλτᾶν σελήμη». — «Ὅτι ὁ σουλτάνος κατὰ τοῦ πελαγραδίου ὑπήγε.» — «Κατὰ τῆς Ῥόδου». — φ. 370α. «Ἀδημονία τοῦ σουλτάνου». — «Θάνατος εἰς τὸ φουσατόν». — φ. 370δ «Περὶ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ φρά Μαράγια (ὁ δὲ φρά Μαράγια καθὼς εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ παλάτη τοῦ μεγάλου μαϊστόρου .... Ἐνταῦθα λείπει τι. Ἐν τῷ κώδικι παρεντεθειμένα μεταγενέστερα δύο ἄγραφα φύλλα, τὰ δὲ ἐκ τούτων φ. 371α ἀρχεται «καὶ οὕτως γὰρ σοῦ τὸν παραδώσω εἰς χεῖρας σου. Ὁ δὲ πασιᾶς ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ μόρου ὑπὸ τῆς πολλῆς χαρᾶς ...» φ. 371α «Ὁ τῆς δεξιότητος πρὸς τὸν πασιᾶν καὶ ἡ τῆς καταδίκης τοῦ σουλτάνου τοῦ Κάερος» — φ. 371β. «ὅτι τὸν σουλτᾶν σελήμη ὁ κόσμος τὸν ἐπροσκύνησε καὶ ἀφέντην εἰς τὸ κάερος ἔβαλε καὶ εἰς τὴν Συρίαν» — φ. 372α. «Ὅτι τὸ βουνὸν (κεκαλυμμένη λέξις) ἐγέννη καὶ ἐφριξαν εἰς δουλίαν. — Ὁ τῆς κατα(δίκης)φρά Μιράγια ἐφούρκισαν. — φ. 372β. «Ὅτι ἀποκρισιάρλους εἰς τὸν ἀφέντη οἱ ῥοδίται ἔστειλαν» — Ὁ μέγας θρῆνος εἰς τὴν Ῥόδον κτλ.

Ὁ κώδιξ τελευτᾷ ὡςδε κολοθεῖ καὶ οὕτως ἐμπήκων μέσα εἰς τὰ καράβια (ἤγουν) εἰς τὰ κάτεργα καὶ ἔκαμαν ἄρμενα καὶ ὑπήγαν ἐπὶ(α(σεν δὲ) τὸ νησί τῆς Μελήτου ὅπου λέγεται Μάλτα καὶ ἐκτησεν ἐκε(τὶ κάστρον) πρὸλ. σελ. φπ'.

2.

Cod. Lamb. 1199. χαρτ. in quarto, I^o αἰῶνος

Βιβλίον χρονογραφικὸν ἐξήγησις τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας ἀποκτίσεως κόσμου ἀρχομένη ἕως τῆς βασιλείας κυρ Μανουήλ τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἀπαρχῆς ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν χωρὶς ἀστρων ὥραιῶ-

παντὸν τε εἰς ὕψος καὶ εἰς θέασιν καὶ μετ' αὐτὸν ἐποίησε τὴν γῆν, εἶτα τὸ φῶς ἢ δὲ γῆ ἦτον ἀθεῶρητος καὶ ἀμόρφωτος καὶ ἀπάνω της ἦτον βαθὺ σκότος. Ὡς δὲ ἐγένετο φῶς καὶ ἔλαμψεν ἡ ἡμέρα ἐφάνησαν τὰ πρότερα ἀφανῆ καὶ ἡ εὐμορφία τῆς γῆς κτλ.

Ἐν φ. 313, μὴ ἡριθμημένων.

Διήγησις τὸ πρῶτον κατὰ τὴν γραφὴν περὶ κοσμογονίας εἶτα περὶ Αἴγυπτίων, Ἀσσυρίων (Χαλδαίων) Βαβυλωνίων, Περσῶν (περὶ Δαρίου τοῦ Ἀστιάγου υἱοῦ Ἀσούη, περὶ Μανδάνης, βασιλεία Καμήσου υἱοῦ Κύρου, βασιλεία Κύρου υἱοῦ Ἀσασίου (sic), βασιλεία Ξέρξη οὐδαρίου (sic), βασιλεία Ἀρταξέρξου μακρόχειρος) — εἶτα βασιλεία Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, βασιλεία Πτολεμαίου βασιλεία Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, περὶ τῆς μετοικήσεως τοῦ Ἰακῶβ ἀπὸ Χαναναίας εἰς Αἴγυπτον. τὸ δεκάπληγον, περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ ἑβραϊκοῦ Πάσχα, περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναβη.

Τοῦ δὲ Δαυὶδ βασιλεύοντος τῶν ἑμοφύλων Ἑβραίων ἐγένετο μέγας πόλεμος τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Τρῶας διὰ τὴν Ἑλένην τὴν γυναῖκα τοῦ Μενελάου κλ. τὰ Τρωϊκὰ διὰ μακρῶν διηγεῖται, εἶτα βραχύτερον τὰ τοῦ πλοῦ Μενελάου εἰς Πρωτέα πρὸς παραλαβὴν τῆς Ἑλένης. εἶτα «Ταῦτα ἐγένοντο εἰς τὴν περιλάλητον Τροίαν ἥστέκετον ὁ πόλεμος χρόνους ἑννέα καὶ εἰς τὸν δέκατον ἐπήραν τὴν μὲ τέχνην. Ἀπὸ τοῦ γὺν δὲ ἀρξώμεθα διηγείσθαι τὴν περιόλεπτον εὐτυχίαν καὶ κραταιὰν δύναμιν τῶν Ῥωμαίων, τίνες ἦσαν καὶ πόθεν ἤρξαντο καὶ πῶς ἑκατεκυρλεύσαν τὴν γῆν ἕλην ἀπὸ Ἀνατολῆς ἕως δύσεως.

Περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας καὶ ἀρχῆς

Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Τροίας στρατηγὸς τις ὀνόματι Αἰνείας υἱὸς Ἀγχίλου εἴτε ἔφυγε τότε εἴτε ἐλευθερώθη παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπῆρεν τὸν λαὸν του καὶ ἀπῆγεν εἰς τὴν Ἑταλίαν οὕτως γὰρ ἐλάλησεν ἐκείνων τὸν μαντεῖον, ὅτι γὰ ἐκβῆ με τὴν συντροφίαν του καὶ γὰ ὑπάγη εἰς τὴν δύσιν ἔστα γὰ καταντήσουσιν εἰς τόπον ὅπου γὰ ἠμπορέσουν γὰ φύγουν τὰς βλάβας των καὶ ἀφοῦ τὰς φύγωσιν θέλουν ἰδεῖν ζῶων τετράποδον καὶ γὰ τὸ ἀκολουθήσωσιν κτλ.» Οὕτως ἐξακολουθοῦσι τὰ περὶ Αἰνείου.

Ἔλτα, Οἰκοδομὴ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης.

Ἄλλ' ὁ μὲν ταῦρος ἐντράνιζεν ἔξω πρὸς τὸν κάμπον κτλ.

Βασιλεία Ρωμύλου

» Σερβίου

» Ταρκυνείου. Περὶ τούτου καὶ τῶν κατὰ
Βροῦτον μακρότερον

Βασιλεία Γαίου Ἰουλίου Καίσαρος

Ἰερὴ τῆς γεννήσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Βασιλεία Τιβερίου

» Γαίου

» Κλαυδίου

» Νέρωνος

» Γάλβα

» Τιβερίου

Οἰεσπεσίου

» Γίτου υἱοῦ Ἐσπεσιανοῦ

» Δόμετιανοῦ (ἐν τοῖς περὶ τούτου καὶ περὶ
τοῦ εἰς αὐτὸν ἐλθόντος ἀστρονόμου καὶ
προγνώσεως θανάτου κτλ.

» Νεροῦα

» Τραϊανοῦ

» Ἀδριανοῦ

» Ἀντωνίνου

» Μάρκου Ἀντωνίνου

» Κωμώδου

» Περτίνακος

» Ἰγλιανοῦ Διδύμου

» Σεβήρου

» Ἀντωνίνου Καρακάλου καὶ Γέτα

Βιβλίον χρονολογικὸν δεύτερον ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς βασιλείας
Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καὶ κατὰλλίγον ἕως τῆς βασιλείας κυ-
ρου Νικηφόρου τοῦ Βυζαντιάτου.

Βασιλεία Διοκλητιανοῦ. Διοκλητιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἔλ-
ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ ΤΟΜ. ΙΣΤ'

λην εἰδολολάτρης ἐποίησε σύντροφον εἰς τὴν βασιλείαν Μαξιμιανόν τὸν Ἐρκούλιον κτλ.

Βασιλεία Κωνσταντίνου. Ἐν τοῖς περὶ τούτου γίνεται χρονολογικὴ διαίρεσις, ἐν ἧ καὶ μνημονεύονται ἐκάστοτε οἱ πατριάρχαι Κ)πόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ Πάπας.

Καὶ οὕτω καθεξῆς ὁμοίως πρὸς Δωρθέον. Ἐπι παραδείγματι τὰ τοῦ Μαρκιανού

«Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ εὐσεβέστατος Μαρκιανὸς ψήφῳ Θεοῦ αὐτοκράτωρ ἀναδειχθεὶς πάντας τοὺς ἐν ἐξορίᾳ ἀνεκαλέσατο, ἄξιον δὲ ἐστὶ διηγήσασθαι ἐξαρχῆς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θεοῦ εἰς Μαρκιανόν τὸν βασιλέα. Εἰς τοὺς χρόνους ὅπου ἐδιέβησαν ἕταν ἦσαν ἢ πόλεμοι μέσων Περσῶν καὶ Ρωμαίων ἦτον ὁ Μαρκιανὸς στρατιώτης πτωχὸς καὶ ταπεινός». —

«Ἐτει αἰδὰμ ,Ϛη'. τοῦ κυρίου ἡμῶν φη'. Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ ἕνα οἱ λεγόμενοι σαβῆρ ἐπέρα τὰς Κασσιπίας πύλας καὶ κατέδραμεν Ἀρμενίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ γαλατίαν καὶ πόντον».

Ἐὰ τελευταῖα κεφάλαια.

Βασιλεία Μιχαήλ τοῦ Καλαφροῦ.

- » Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου
- » Θεοδώρας
- » Μιχαήλ τοῦ ἀπὸ στρατιωτῶν. « Ἀμὴ εἰς τὴν γνώμην καλὸς καὶ ἡμερος ἐφαίνετο. ἀμὴ οὐδὲν εἶχεν ἄδραν γὰρ δειξῆν τὴν ἀρετὴν του κτλ.
- » Εἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ
- » Κωνσταντίνου τοῦ Δοῦκα
- » Εὐδοκίας καὶ τῶν τέκνων αὐτοῖς
- » Ρωμανοῦ τοῦ Διογένους. «ὡς δὲ παρήλθεν ὁ Ρωμανὸς εἰς τὸν ὄγκον τῆς βασιλείας, ἀπὸ πρότης ἔδειξε τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς του».
- » Μιχαήλ τοῦ Παραπινάκου. «Ἐξέβαλε τὴν

μάναν του τήν βασίλισσαν Εὐδοκίαν ἀπὸ τὸ παλάτι πολλὰ κλαίουσαν καὶ παρακαλοῦσαν».

«Διήγησις παλαιᾶ ἀπὸ πλαν ἀφορμὴν ἐγένοντο οἱ Βούλγαροι χριστιανοί. Οἱ Βούλγαροι ἦσαν πρῶτα ἄνθρωποι ἄθεοι καὶ ἐπίστευαν εἰς ξύλα καὶ ἄστρα καὶ δένδρα καὶ εἰδῶλα καὶ ζῶα. Εἰς δὲ σοφὸς ἄνθρωπος Ρωμαῖος (;). — Τέλ. κώδ. Καὶ ἀποτότε ἐστερεώθη ὁ Χριστιανισμὸς ἀπάνω τους καὶ ὁ ζογράφος ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος βουλγαρίας. Καὶ ἐτελεύτησε θαυματουργὸς καὶ ἅγιος.

Ἐτοῦτο τὸ βιβλίον εἶνε τοῦ κυρίτζη Θεοδώρου κτλ.

Λεῖπει ὅμως ὁ κατάλογος, τελειώνοντος τοῦ κώδικος εἰς: ἐ κατέυασεν εἰς θρόνους μικρότερους καὶ συνεχίζοντος.

Τούτος ὁ βασιλεὺς πολλὰς δωρεὰς. Ἰδ. α' ἐκδ. σ. φκθ'.

Ἴδε ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Ἀνδρονίκου παλαιολόγου τὰς διαφορὰς κώδικος καὶ σελ. α' ἐκδ. φλ'. — Ἴδε τὰς διαφ. Ἰω. Καντακουζηνοῦ μεταξὺ κώδ. καὶ σελ. α' ἐκδ. φλ' καὶ ἐ.

Τὰ δὲ ἐν τῇ α' ἐκδ. σ. χμη' καὶ ἐξῆς περὶ Ἰω. Β' Παλαιολόγου ὁ κώδιξ ἔχει μετὰ ταύτην μᾶλλον τὴν Version ἐν τῷ κειμένῳ σελ. α' ἐκδ. φλγ' καὶ ἐ.

Ἀπὸ τὸ τυπωμένον λείπουν τὰ τοῦ κώδικος ὁ κατάλογος τῶν ἐν τῇ συνόδῳ, ὅπερ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐν σελ. χνγ' μετὰ τὰς λέξεις ὡσάν καὶ ἄλλαις. (σ. 2).

Ἐνταῦθεν καὶ πέρα μᾶλλον πρὸς τὸ κείμενον σελ. φλε' κ. ἐ. ὁμοιάζει ἢ redaction τοῦ κώδικος ἕως τῶν λέξεων (σ. φλη') κ. ἐ. εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ἔχων ὅλην τὴν βασιλείαν.

Ἐπειτα ἔπονται: ὅμως γράφωμεν καταλεπτῶς κλ. σ. φλη' κ. ἐ.

Πρβλ. πόσον λεπτομερέστερα τὰ τοῦ Ὁρχάνου ἐν τῷ κώδικι. ἐν πρβλ. πρὸς τὴν σελ. α' ἐκδ. φλθ'.

Ἴδε τὴν διαφορὰν τοῦ κώδικος ἐν ταῖς σελ. φμδ' μετὰ τούτος ὁ βασιλεὺς κτλ.

Ἐν τῷ κώδικι, πρὸς σελ. φμε' πρβλ., παρεμβάλλονται ἐν τοῖς πρὸς Κωνστ. Παλαιολόγον οἱ πατριάρχαι.

Ἐν τοῖς περὶ Μεχεμέτου προστεθειμένη ἐν κώδικι περὶ τὸ τέλος μία σελίς. ἐν πρβλ. πρὸς τὴν σελ. α' ἐκδ. φξβ'.

3.

Stuttgart. Hist. N. 129.

Ὁ κώδιξ ἠγοράσθη ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ Μιχαήλ Κωντακουζηνοῦ κατὰ τὴν ἐν φ. 1 σημείωσιν τοῦ Gerlach.

«Aprilis 21 Anno Domini 78, cum sub hasta Constantinopoli ab Yluz Ali Capitano Maris et Ali Aga Supremo Regis portario venirent Libri Michaelis Cantacuzeni Graecorum sui temporis opulentissimi mandato Sultan Murathis III in Anchialo Maris Euxini oppido 3 Martii suspensi, emi hunc librum 100 aspris in usum clarissimi viri domini Martini Crusii, linguarum in Academia Tubingensi professoris celeberrimi, Dni ac praeceptoris sui omni officiorum graece colentissimi.

Ὁ κώδιξ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Κρουσίου ἀρξαμένου τῆ 4 Μαΐου 1579 καὶ τελειώσυχτος τὴν ἀνάγνωσιν 29 Μαΐου (die amissae Constantinopoleis 1452) anno 1579.

Σελίδες 459 (ἡριθμημ. κατὰ σελίδα).

Ἐν τῇ τελευτῇ 459α. «Ἐτεληθήθη το παρὸν βασιλογράφη ὑποχειρὸς ἀμαρτολοῦ Θεοφίλου τάχα καὶ ἀναγνώστου διὰ ἐξοδὸν καὶ συνεργία τοῦ εὐγενεστάτου καὶ ἐνδοξωτάτου κυροῦ Μιχαήλ τοῦ Κατάκοζινοῦ καὶ οἱ ἀναγινδσκοντες εὐχαισθε διὰ τὸν κύριον καὶ μὴ καταράσθαι ὅτι οὐδεὶς ἔχει το τέλειον εἰ μὴ κύριος ὁ θεὸς ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ἀμήν».

Ὁ Crusius σημειοῖ ἐν φ. 1α. ὅτι τὸ χρονικὸν τοῦτο συμπέπτει μετὰ τοῦ Μανασσῆ.

Ἄρχεται δὲ τὸ χρονικὸν οὕτω: Βιβλίον χρονογραφικῆ ἐξήγησις τῆς τῶν ῥωμαίων βασιλείας ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἀρχομένη ἕως τῆς βασιλείας κυροῦ Μανουήλ τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἡμέρα 6'.

Ἄπαρχῆς ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν χωρὶς ἄστρον δραιοῦτα

τον εἰς ὕψος καὶ εἰς θέσιν καὶ μετ' αὐτὸν ἐποίησε τὴν γῆν, εἶτα τὸ φῶς. κτλ.

Καὶ πράγματι μέχρι φύλλου 121α συμπύπτει τὸ Χρονικὸν μετὰ τοῦ Μανασσῆ, πολλάκις μέχρι λέξεων, εἶνε δὲ ἐκεῖνου συντομώτερον. Τὸ χρονικὸν τοῦτο τελειώνει εἰς τὴν βασιλείαν «'Αντωνίνου Καρακάλου καὶ Γέτου» οὕτως

Καὶ ἦτον ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων μεταβαίνουσα ἀπὸ ἄλλον εἰς ἄλλον καὶ ποτὲ μὲν δυστηχοῦσα, πότε δὲ εὐήμεροῦσα καὶ πλατυγυμνή καὶ βασιλεῖς ἔχουσα ποτὲ μὲν φρονίμους καὶ δυνατοὺς ποτὲ δὲ μωροὺς καὶ ἀνοήτους καὶ ἡ Ῥώμη πανταχοῦ ἦτον ὀνομασθῆ, καὶ καὶ θαυμασία καὶ τὰ ὄνομα τῶν Ῥωμαίων ἔφρισέν το πᾶσα γεννητῆ καὶ ἔλλα τα ἔθνη καὶ ἐτρέμασι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἀποἀνατολῆς ἕως δύσεως καὶ πόλεις καὶ χώραι καὶ δυνάστη καὶ ἄρχοντες ἦσαν εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ ὀρισμὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας καὶ πάντες ἐπροσκυνοῦσαν κτλ ἐσέβοντο. Τότε ἡ εὐτυχία καὶ ἡ καταδυναστεία αὐτῶν ἐγένετο μεγάλη καὶ ὀνομασθῆ ἀπο ἄκρων γῆς ἕως ἄκρων καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν μέγαν καὶ ὕψηλον καὶ ἀποβασιλείαν ὡς βασιλείαν καὶ ὁ τροχὸς τοῦ χρόνου καὶ τὸ γήρισμα τοῦ καιροῦ ἦλθεν ἡ ἐξουσία τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ ἀγανακτήσεως θεοῦ καὶ διὰ πλῆθους ἁμαρτιῶν εἰς τὸν παρανομώ [Κώδ. 121α] τατον Διοκλητιανόν. Οὕτως γὰρ ἐποίησε τότε φιλείαν καὶ συγγένειαν μετὰ τοῦ αὐτοκρατοροῦντος τότε Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου, ἄλλου υἱοῦ τοῦ διαβόλου καὶ ἐγένοντο σύντροφοι εἰς τὴν βασιλείαν εἰς ἀφρανισμόν καὶ συντριβὴν τῆς πόλιν τῶν Χριστιανῶν καὶ οὕτως ἔσμηξαν τὰ δύο μεγάλα κακὰ θηρία καὶ ἦσαν ὡσπερ σκύλοι λυσιασμένοι ἀπάνω εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σελ. 121.

Ἐρυθρ. Βιβλίον χρονογραφικὸν δεύτερον ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καὶ κατολίγον ἕως τῆς βασιλείας κυροῦ Νικηφόρου τοῦ Βοτανιάτου. Βασιλεία Διοκλητιανοῦ.

Διοκλητιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἑλληνὴν εἰδωλολάτρης ἐποίησε σύντροφον εἰς τὴν βασιλείαν Μαξιμιανόν τὸν Ἐρκούλιον ἔτη ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ ,εφοζ'. ἀπὸ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ,σαζ' ἦτον δὲ πάπας Ῥώμης Γάιος, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πατριάρχης Ἰμένεος,

εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Θεωνάς, εἰς Ἀντιόχιαν Τιράνης, Διοκλι-
τιανὸς δὲ καὶ Μαξιμιανὸς οἱ βασιλεῖς παρέλαβον δύο μεγάλας πό-
λεις εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου Ὀβοῦσιριν καὶ Κοπτιν καὶ ἐχά-
λασαν αὐτοὺς ἀπὸ θεμελίων διότι οὐδὲν ἠθέλασιν νὰ εἶναι εἰς τὸν
ὄρισμόν καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν.

Σελ. 452. Βασιλεία Νικηφόρου τοῦ Βοτανιάτου.

Ἐλησμόνησε δὲ τὸ πολυχρόνιον τοῦ γῆρας καὶ ὀρμάσθη μὲ τὴν
γυναῖκα τοῦ Μιχαήλ νέαν καὶ τρυφερὰν παίδεναν ὁ παλαιὸς καὶ
παιπαλυδόμενος. Τὸν δὲ Μιχαήλ ἐποίησέ τον μοναχὸν καὶ ἐποίησέν
τον μητροπολίτην τῆς πόλεως Ἐφείων. Τὸν καιρὸν δὲ ἐκείνον ἀπέ-
στειλεν ὁ Νικηφόρος βασιλεὺς στρατηγοὺς μὲ φουσάτον ἀπάνω εἰς
τοὺς Βουλγάρους κλπ.

Σ. 456. Καὶ ἄλλην καμίαν ἔνοιαν οὐδὲν εἶχεν οὔτε ἂν κουρ-
σέθουν τὰ κάστρα του, οὔτε ἂν τα καταλύουσιν οὔδε ἂν στενοχο-
ροῦνται οἱ ἄνθρωπὴ του οὔται ἀνήσαν φουσάτα. Τὸ εἶχε τί ποτε
οὔτε ἀνουδενήσαν, ἄμοι ὁ σκοπὸς του ἦτον εἰς τοὺς π. ραδιάδασμοὺς
καὶ εἰς δουλείας τοιαύτας ὅπερ ἐδηλώσαμεν.

Σ. 456. Διήγησις παλαιὰ ἀπὸ πλάν ἀφορμὴν ἐγένετο οἱ Βουλ-
γαροὶ Χριστιανοί.

Οἱ Βούλγαροι ἦσαν πρῶτον ἄνθρωποι ἄθεοι καὶ ἐπίστευον εἰς
ξύλα καὶ κάστρα καὶ δένδρη καὶ εἰδωλα καὶ ζῶα. Εἷς δὲ σοφὸς
ἄνθρωπος ῥωμαῖος καὶ ζωγράφος ἐξεύη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν
καὶ ἐπήγεν εἰς τὴν Βουλγαρίαν ναηδὴ τοὺς τόπους....

τέλ. 459. Καὶ ἀπο τότε ἐστερεώθη εἰς αὐτοὺς ὁ Χριστιάνισμός
καὶ ὁ ζωγράφος ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας καὶ ἐτελεύτησεν
θαύματουργὸς καὶ ἅγιος.

Δόξα σοι ὁ θεὸς ὁ διδοὺς ἀρχὴν καὶ τέλος. ἀμήν.

Σελ. 127. Βασιλεία Κωνσταντίου. Οὗτος ὁ Κωνστάντιος ἐβασί-
λευσεν ἔτει ια' καὶ ἀπέθανεν ἐν Βρεττανίᾳ καὶ ἔστεψεν τὸν πρῶτον
του υἱὸν τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον βασιλέα κλ.

Σελ. 168, ῥωμαίων βασιλεὺς ἔτει Γ'. Ἰουλιανός. Περσῶν Σα-
δῶκος (sic), ἔτει ο.

Τοῦ τω τῷ ἔτει ἐβασίλευσε Ἰουλιανός ὁ παροδάτης [Κώδ. 169]

μόναρχος αυτοκράτορ δι' ἀπλήθως ἁμαρτιῶν ἡμῶν. ἔπαρθετε γὰρ τὴν τῶν βαρβάρων νίκην κλ.

1.

2.

Grec Paris Suppl. 87 φ. 3α

Ἐκ τῆς συνόψεως ἱστορίας εἰς ἀπλήν ἑλληνίδα παρὰ Δωροθέου Μονεμβασίας μητροπολίτου ἐνέτιησι 1637.

φ. 3ε. Εἰς τὴν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον αὐθέντην Βλαχίας ἀφιερωτικὴν ἐπιστολὴν Ἀποστόλου Τσιγαρᾶ Ἰωαννήτου κατὰ τὸ 1631 Ἰωνν. 8.

ἀρχ. Ἡξεύρεις τὴν γενεὰν Ἀλεξάνδρου κτλ. τέλ. (φ. 4) διότι ἔκαμε καὶ ἡ ἀφεντία καὶ ὡς λέγει ὁ αὐτός.

Κώδιξ 13' αἰῶνος περιέχων διάφορα ἀποσπάσματα ἀναφερόμενα εἰς τὸν βίον Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου.

6.

Suppl. Grec. 112.

φ. 2α. Χρονογράφος περὶ φράση δε ἀρχεται ἀπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἕως τοῦ νῦν. Σύνοψις ἱστοριῶν ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως ταύτης τῆς περιφήμου Κωνσταντινουπόλεως μεγάλου Κωνσταντίνου ἕως τοῦ Παλαιολόγου τοῦ ἡσπερινοῦ βασιλέως αὐτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Προοίμιον

Προς τούτοις διαλαμβάνουσα καὶ τὰς χάριτας δε ἔδωκεν τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ Σίλβεστρος ὁ Πάπας τῆς Ρώμης καὶ πῶς ἔκαμαν οἱ Ρωμαῖοι τὸν βασιλέα καὶ περὶ τῶν ὀφικίων τοῦ παλατίου καὶ πότε ἐκτίσθη ἡ Βενετία, συναχθέντα ἅπαντα ἐκ διαφόρων βιβλίων τὰ ἀναγκασιότερα καὶ γλυκύτερα καὶ εἰς περὶ μετὰ γλωττισθέντα φράσην. Ἐνταῦθα ἐν αὐτῇ τῇ βασιλευούσῃ πόλει ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ θεοκοσμίτου καὶ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἱερεμίου παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς δούλου αὐτοῦ

Μανουήλ Μαλαξοῦ. Ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου ζ'πβ' καὶ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ κυρίου [φ. 28] ἡμῶν Ἰησοῦ καὶ σωτῆρος Χριστοῦ ἀφοδ' μηνὶ ἀπρίλλῳ.

Βασιλεία τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Βασιλεύοντες Κωνσταντῶν τοῦ γλοροῦ τοῦ πατρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Χλορὸν τὸν ἔλεγαν διὰ τὴν ὑχρότητα τοῦ προσώπου του ἤγουν τὴν κυτρηνάδα, καὶ ὁ θρόνος τῆς βασιλείας του ἦτον εἰς τὰ μέρη τοῦ Πορτογάλου· καὶ ὡσὰν ἐβασίλευσεν ἠγαπήθη πολλὰ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς βασιλείας του καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀγαθὰ ἔργου ἔκαμνε καὶ τὸ περισσότερο ὅτι ἦτον δίκαιος καὶ ἐλεήμων κτλ.

Κυρῶς λεπτομερὲς τὸ χρονικὸν μέχρι τῶν κατὰ Κωνσταντίνου τὸν Μονομάχον. 1346.

Εἶτα σύντομον. 1346—141α φθάνει· μέχρι τέλους Μουρτζούφλου. «Καὶ τὸν ἀνέδοσαν ἀπάνω καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἐκρέμνησαν καὶ ἔλαδεν κακὸν θάνατον καθὼς ἔκαμε καὶ αὐτὸς καὶ ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Ἀλέξιον τὸν υἱὸν Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου.

Τέλος τῆς βασιλείας τῶν Ῥωμαίων. Βασιλεία Λαντζίνου καὶ Βαλδουβίνου τῶν Φραγγῶν.

Τότε μετὰ τὸν κακὸν θάνατον τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ψήφους ποῖον νὰ κάμουν βασιλέα καὶ ἐσυμφώνησαν ὅλοι οἱ αὐθεντάδες καὶ ἔκλεξαν καὶ ἔκαμαν τὸν Βαλδῆνον ντὲ Φλατόρε βασιλέα νὰ ἔχει τὸ βασιλιον ὁμοῦ μὲ τῶν Βενετίκων κλ.

142α. Καὶ ἔτιζη ἐπήραν τὸν ὑποψήφιον βασιλέα καὶ ἐπήγαν εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς φιλαδελφίας καὶ ἐκεῖ ἔκαμαν τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως καὶ ἐκάθησε καὶ ἐφόρεσεν τὸ στέμμα τὸ βασιλικὸν καὶ τὰ φορέματα καὶ ἐστέφθη παρὰ τοῦ μητροπολίτου Φιλαδελφίας.

142β. Βασιλεία Θεοδώρου τοῦ Λασκάρως.

Ἐβασίλευσε Θεόδωρος ὁ Λάσκαρτῆς χρόνους ιη'. καὶ ἦτον ἄνθρωπος εὐλαδῆς καὶ φοβούμενός τὸν θεόν καὶ τοὺς μὲν ἄρχοντας καὶ γέροντας ὡς ἀδελφοὺς εἶχε, τοὺς δὲ νέους ὡς υἱοὺς ἠγαλλίζετο. — ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι εἰς τὸν πόλεμον ἐσκοτώθη.

κατὰ συνέχειαν. 143α. Τέλος τῆς βασιλείας Βαλδουβίνου τοῦ Φραντζέ. Βασιλεία Ρομπέρδου.

Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἔκαμαν βασιλέα σισερ Ῥομπέρτον· καὶ ἔτιζεν ἐμήγυσσε καὶ ἦλθαν τὰ φουσάτα κλ. — καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν αὐτῶν τὸ ἔλαβον οἱ Βενετικοὶ διὰ μερικὸν καιρὸν.

Βασιλεία τῶν Βενετικῶν.

Ἐλαβαν δὲ τὴν βασιλείαν οἱ Βενετικοὶ διὰ μερικὸν καιρὸν καὶ ὤριζαν διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν γνώμην καὶ πάντα τὰ ἐκυβερνοῦσαν εἰρήνικα καὶ εὐχαριστημένα.

1446. Ὡς ὡς ἐβασίλευαν οἱ Φράγγοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐβασίλευαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Ἀνατολήν. Καὶ ὁ βασιλεὺς ὅπου ἐβασίλευσεν εἰς τὴν ἀνατολήν πρῶτος ἦτον αὐτὸς ὅπου ἐγράψαμεν ἄνωθεν Θεόδωρος ὁ Λάσκαρις καὶ ἐπέρασεν τὸ βασίλειον αὐτοῦ καλῶς καὶ θεαρέστως τοὺς ἐπὶ χρόνους καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Τέλος τῆς βασιλείας

145α. Βασιλεία Ἰωάννου Βατάτζη.

Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἔλαβε τὴν βασιλείαν Ἰωάννης ὁ Δουκάς ὁ Κατάτζης καὶ ἐβασίλευσε χρόνους λγ' καὶ ἦτον ἔλος κατοικητήριον τοῦ θεοῦ δίκαιος ἐνάρετος καὶ ἐλεήμων κλ.

145β. Βασιλεία Μπονιφατζίου καὶ Λατίνου.

Βασιλεία Θεοδώρου τοῦ Βατάτζη.

Βασιλεία Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου.

Ὅταν ἐπήγεν τοῦτος ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ μοναστήριον, ἔλαξε τὴν βασιλείαν Μιχαήλ ὁ πρῶτος τῶν παλαιολόγων [Κώδ. 146α] ὁποῖος ἐβασίλευσε χρόνους κδ' καὶ ἐλατίνιζε. Καὶ ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, εἶχε μεγάλην λύπην ὅτι ἔχουν οἱ Τούρκοι (ἐν τῇ ὥρᾳ φράγγοι τὸ βασίλειον κλ.

147α. Βασιλεία Ἀνδρονίκου καὶ Μιχαήλ τῶν Παλαιολόγων.

» Βασιλεία Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου (ἐν τούτοις καὶ περὶ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου).

147β. Βασιλεία Ἰωάννου Καντακουζινοῦ.

148α. Βασιλεία Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου.

148β. Βασιλεία Μανουήλ τοῦ Παλαιολόγου. Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μανουήλ ὁ Παλαιολόγος. Τοῦτος ἐπήγεν εἰς τὴν

Ἰταλίαν νὰ τοῦ δώσουν οἱ Φράγγοι βοήθειαν νὰ ἔλλοι κατὰ τῶν Τουρκῶν.

1498. Βασιλεία Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος καὶ ὡς ἐβασίλευσεν ἐβουλήθη νὰ ὑπάγει εἰς τὴν Φραγγίαν νὰ γένει ἔνωσις μετὰ τὸν πάπαν. — 1516 ἀπέθανε . . . Φραγγίαν.

1516. Βασιλεία Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Τότε ἔλαβε τὴν βασιλείαν Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ στεφθεὶς ἐν τῇ παμμεγίστῃ γὰρ τῆς τοῦ θεοῦ λόγου Σοφίας παρὰ τοῦ πατριάρχου κύριου Γρηγορίου. Καὶ ἐβλέποντας τὴν βασιλείαν τῶν τουρκῶν κλ.

φ. 1526. Καὶ ἦτον γεγραμμένον ὁ πρῶτος βασιλεὺς ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Κωνσταντῖνος υἱὸς Ἑλένης καὶ ὁ ὕστερος ὅπου ἐπήραν ἀπ' αὐτὸν οἱ Τούρκοι τὴν Πόλιν Κωνσταντῖνος υἱὸς Ἑλένης. Καὶ ἐξολοθρεύθη παντελῶς ἡ βασιλεία τῶν Ρωμαίων. Ἐβασίλευσεν αὐτὸς ὁ ἐλευνὸς Κωνσταντῖνος χρόνους δ'.

Τέλος τῆς βασιλείας τῶν δυστυχῶν Ρωμαίων

Περὶ τῆς βασιλείας τῶν Τουρκῶν ποῖος ἄρχισε καὶ ποῖος εἰς αὐτοὺς ἦτον ὁ πρῶτος βασιλεὺς.

Ὁ Ὄτουμάνης ἦτον ὅπου ἐψηφήσθη, ὑπὸ τοῦ φουδάτου καὶ τοῦ λαοῦ βασιλεὺς καὶ οὕτως τὸν ἔστησαν καὶ τὸν ἔκαμαν βασιλεῖα καὶ κύριον πάντων καὶ ἐξουσιαστὴν ἔτος ατ'.

1531α. Βασιλεία σουλτάν Ὀρχάνη.

1538. " " μουράτη.

1548. " " μπαγιαζίτη.

1555α. " " μεεμέτη. Καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν κλ.

1565α. " " μουράτη.

1576. " " βασιλεία σουλτάν μεεμέτη ἐνταῦθα

ἐκ μακροτέρων καὶ τὰ τῆς ἀλώσεως).

162α. Βασιλεία σουλτάν μπαγιαζίτη.

163α. " " σελήμη.

1636. " " σουλεημάνη.

1648. " " σελήμη.

1698. " " μουράτη

1698. " " μεεμέτη

170α.	»	»	ἀχμέτη
170α.	»	»	μουσταφᾶ
170α.	»	»	ἔσουμάνη
171α.	»	»	μουσταφᾶ τὸ δεύτερον

171β. Βασιλεία σουλτάν μουράτη. Καὶ ἔκαμαν βασιλέα τὸν ἀδελφόν τρου σουλτάν ἔσουμάνη τὸν σουλτάν μουράτην. Καὶ τὸν ὅσον χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας εὐγῆκον οἱ καζάκοι μὲ ἑκατὸν σαῖκες καὶ ἐπῄτησαν τὸ νεοχώρι τῆς πόλεως καὶ ἐπῆραν αἰχμαλωσίαν πολλήν καὶ ἔκυσαν κίβλα καὶ ἔλαβαν οἱ πολῖται φόβον μέγαν. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔκτισεν τὸ νεόκαστρον ὁποῦ εἶνα· ἀντίπερα τοῦ ἱεροῦ διὰ φύλαξιν. Τότε καὶ ὁ Ἰάταρης ἀντέστη καὶ ἐπῆρε τὸν Ἰαφῶν καὶ τὸ Ἀσπρόκαστρον καὶ ἐπῆγεν ἡ ἀρμάδα κατὰπάνω του καὶ πολέμου γενομένου ἐνίκησεν ὁ Ἰάταρης καὶ ἔσφαξε πλῆθος γιανητζάρον καὶ ἐξεγύμνωσε τὰ κάτεργα καὶ ἀνήθελεν τὰ ἔκαιγεν, ἀλλὰ τὰ ἄφησεν

ἐνταῦθα τελειώνει τὸ χρονικόν.

γ'.

Suppl. Grec. Παρισίων 467.

Καθ' ἃ ἐξήτασα τῆ 189., ἐν φ. 177α «Ἔως ὧδε τελειώνει ὁ Ἰωάννης ὁ Σκυλίτζης ὁ χρονογράφος». Ἔπειτα «Βασιλεία Μανουήλ τοῦ Κομνηνοῦ». Ἄρχ. «Μανουήλ ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ ἐξασίλευσε μετὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ. Οὗτος γοῦν ὁ βασιλεὺς ἔκαμε νεκρὸν περὶ μνηστείας».

Ἐν φ. 191β—192β «Ἡρῆνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως» (Νέος Ἑλληνομνήμων Ε', 248 κ. ἐ.).

Μετὰ τὰς ἐν τῷ apparatus τῆς ἐν Ν. Ἑλλ. σ. 250 λέξεως «ἰμάμ ἀλής» (ἐν Ecthesis chronica ὁ «Μάμαλης») κτλ.— «ὁ σουλτάνος ἐχάρτη μεγάλως» ἔπονται ἐν συνεχείᾳ ἄνευ ἄλλης ἐπιγραφῆς. «Ἐῖχε δὲ μεγάλην χαρὰν πῶς ἐγίνη αὐθέντης τοιοῦτου μεγάλου κάστρου» κτλ.

Τέλος ἐν φ. 215β (ἐξ ἀρχῆς;) Βασιλεία σουλτάν Μουράτη υἱοῦ Ἀχμέτι, ».

«Ἐλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ σουλτάν μουράτης παιδίον χρονῶν

15' καὶ μὲ τὸ νᾶ ἦτον ἀνήλικος ἔρασι· πολλαὶς ἀδικίαις ἐγίνοντο, εἰς τὸν κόσμον καὶ πολλαὶς ἀκαταστασίαις καὶ φόνοι καὶ οἱ Ταύρ-
 και τὸν καιρὸν ἐκεῖνον οὔτε θεὸν ἐφοβοῦντο οὔτε κριτὰς εἴκουον·
 μόνον μετὰ μαχαίρας καὶ ξύλων ἐστέκοντο καὶ ἔλεγον τοῦτον τὸν
 λόγον, ἐπειδὴ τὸν βασιλέα σουλτὰν οὐσμὰν ἐφόνευσαν οἱ ἄνθρωποι
 οἱ ἄλλοι τί ἀξίζουσιν ἔμπροσθεν ἐκείνου [φ. 216α] ἔμπροσθεν
 ἐκείνου· ἐγένεν δὲ καὶ εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας
 ἀκρίθεια μεγάλη εἰς τὸν κόσμον ὡς ἂν καὶ εἰς τὸν σουλτὰν οὐσμὰν
 τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὅπου τότε ἐγινε καὶ ἀκρίθεια καὶ χειμόνας πο-
 λὺς ὅσον ἐπάγωσε ἡ θάλασσα ἀναμέσον τῆς πόλεως καὶ τοῦ Γαλατᾶ
 καὶ ἐπερνούσαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν πάγον.

8.

Barber. I. 111 15' αἰῶνος. χαρτ. ἀκέφ. καὶ κολουβός

Χρονικὸν τουρκοκρατίας Historia Imperatorum ture-
 rum. ἀρχ. ἐπὶ μουράτη.

Ἀκέφαλον οὕτως (φ. 11α=1α).

Ἐξεύνης ἐδιᾶθε ὅπου δὲν το ἐλπίζουσαν καὶ δὲν εἶχαν τί κάμη
 καὶ ἐπαραδώθησαν· καὶ ἐκὶ ἤδρε τὸν υἱὸν τοῦ του σαοῦσ· καὶ τὸν
 ἐπίασε ζοντανο.

φ. 13α (=3α).

Του ἐδόσανε αὐτοῦνου τὴν ντημι ὅπου τοῦε κράζουνα· χὲν κίαρ
 ὕγουν βασιλέα· ἐδασίλευσε στήν βασηλείαν 28—χρόνους—εἶτονε
 ἔτος 1373 ἀπὸ χδ· — Ἐέλος τοῦ βασιλέως σουλτὰν μουράτι· βα-
 σιλέως· τῶν τουρκῶν·.

φ. 95 καὶ εἶτονε ἄνθρωπος ταπηνός· ἀγάπα τὴν φιλοσοφήαν·
 καὶ ἀγάπα ναδηᾶβάζη τῆς πράξεις τὸν ἀπερασμένον βασηλέον· καὶ
 εἶτονε φήσης ἀγαθῶς ἄνθρωπος· — Τελοῦς τῆς βασηλήας τοῦ σουλ-
 τὰν μπαγιαζήτη· υἱοῦ μεχεμέτη· ὁ τῆς καὶ δέκατος ἱστοῦς — 1512
 — ἀπὸ Χδ — ἡ 11 (διωρθωμ. ἐκ τοῦ 13).

Ἐπεται ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ· 14 (διωρθ. ἐκ 13) ὁ ζοει τοῦ σουλ-
 τὰν σαιλήμ. ἀρχ. Μετατον θάνατον τοῦ σουλτὰν· μπαγιαζήτι· ἐκὶ
 θησαι ὕστην βασηλήαν ὁ υἱός τοῦ ὁ σουλτὰν σαιλήμεις ὕστους 1512 κλ.

Τέλ. ·κολοβ. ἐν φ. 976). ἀμὲν σαιλήμις ἐγρήκισαι τὴν ἐπήβου-
 ληαν τον πασαδον· τον ἐδγκότου· καὶ ἐγραψαι.....

Ὁ κώδ:ξ οὐδὲν ἄλλο περιέχει πλὴν τοῦ χρονικοῦ τούτου).

ε'.

Harl. 5742. — «Theodori Monembasiensis synopsis
 historiarum Graece» ἐπιγράφεται ἐπὶ τῆς ράχεως. Εἶνε δὲ τὸ
 στάχωμα ἀρκετὰ ἀρχαῖον.

Ἐν τῇ πρώτῃ παραφυλλίδι: Author hujus compendii
 non est Matthaeus Cygala. Compares quae ex eo citat
 Allatius contra Creyptonium p. 138 cum iis quae hic
 legas propriis suo loco Sic notatis. Hunc autorem credo
 esse Theodorum Monembasensium vid. Allatium. in
 Creyptonium 127.

κα? Deducit historiam usque ad initium Salami ....
 ... ut Cyprium captan. καὶ νεωτέρα χεῖρ προσέθηκεν «Scri-
 pta enim est haec historia anno Christi 1570 uti videre
 est page 2.

Ἐν φ. 1α σημ: Ἰωάννης Κώδελος βρετανικὸς γίγνεται ἀπὸ
 Γρωσσία ἐπὶ τὴν πόλιν Κωνσταντίνου αχός'.

«Σύνοψις ἱστοριῶν» ὁ τίτλος κατὰ τὸν τῆς ἐκδ. 1637· διαφοραὶ
 μέχρι τοῦ νῦν σουλταν: (οὕτω ἀφιεμένου καὶ χώρου ἴσως πρὸς ἐγ-
 γραφήν ὀνόματος).

Πρὸς τούτοις διαλαμβάνουσα καὶ περὶ Β. πότε ἐκτίσθη κτλ. —
 ἔλαβον. Πόσοι δὲ τῶν Πατριαρχῶν ἐπατριάρχευσαν ἐν τῷ θρόνῳ τῆς
 ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας· συναχθέντα ταῦτα πάντα
 ἐκ διαφόρων βιβλίων τὰ ἀναγκαιότερα καὶ εἰς πεζὴν φράσιν μετα-
 γλωττισθέντα ἐν ἔτει ζοη' ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἀπὸ δὲ τῆς ἐνσάρ-
 κου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου [Κώδ. φ. 16] ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφο-
 μηνὶ Αὐγούστῳ».

Σύγκριται ἐκ φ. 861 εἰς 4ον (=8ον τυπωμ.) Αὐτόθι φ. 861α.

† Ἐὸ παρὸν βιβλίον ὑπάρχει ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ μητροπολίτου
 Ἀγγιᾶλου· ὅστις δὲ ἀποξενώσῃ αὐτῷ ἀφ' ἡμῶν ἔστω ἀφωραισμένος.

ἄλλῃ γείρ). Δεύτερον εἶτι (sic) Παρθενίου
 * Τρίτον Ἀνδρονίκου
 * Τέταρτον Φρομάξην
 Πέμπτον τοῦ Ἰω. Κωβέλου βριτανικοῦ

Ὁρατα ἀρχικὰ πολὺν καταλαμβάνοντα τόπον, τυχνὰ μὴ ζωγρα-
 φισθέντα, ὑπάρχοντος μόνου τοῦ χώρου.

— Βοτανιάτου λεπτομερῶς.

Φ. 741κ. Διαγμὰς Ἀλεξίου τοῦ ἀγγέλου ἀπὸ τὴν βασιλείαν.

* Τέλος τῆς βασιλείας Ἀλεξίου υἱοῦ Ἰσαακίου τοῦ
 Ἀγγέλου.

Φ. 741α. Βασιλεία Ἀλεξίου Δούκα τοῦ Μουρτζούφλου. Ἴδε νὰ
 θρηνηθῆς τί ἔχαμαν οἱ βενέτικοι εἰς τὴν πόλιν ὡσάν τὴν ἔλαβαν.

ἢ Λαδόντες δὲ τὴν βασιλείαν κτλ. — 743β. ἔνθα. Βασιλεία Θεοδώ-
 ρου τοῦ Λάσκαρι. — Τέλος τῆς βασιλείας Θεοδώρου τοῦ Λάσκαρι.

Φ. 744α. Τέλος τῆς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Δούκα τοῦ Βατάτζη.

Φ. 744β. Τέλος τῆς βασιλείας Θεοδώρου τοῦ Βατάτζη. — Ἰδίαι
 οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Πόλιν ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Βενετικούς.

Φ. 745α. Βασιλεία Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου.

Φ. 746β. Ὁ κατάλογος τῶν θρόνων κτλ.

Τὸ τέλος φ. 860β. Λέγουσιν δὲ ὅτι ἕσας λαὸς ἠχματίσθη εἰς ὅ-
 λον τὸ νησίον τῆς Κύπρου ἄνδρες γυναῖκες καὶ παῖδια ἦτον ἕως π'
 χιλιάδας [Κωδ. 861α] καὶ διεσκορπίσθη αὕτη ἡ αἰχμαλωσία ἀνα-
 τολή καὶ δύση· εἰ δὲ ἕσοι ἐσφάγησαν εἰς τὸν πόλεμον ἦσαν ἕως μ'
 χιλιάδες. Ὅρισαν δὲ οἱ βενέτικοι τὴν Κύπρον χρόνια ἐννενήκοντα
 ἑπτὰ. τὴν ὁποίαν ἔλαβαν ἀποθανόντος τοῦ Ῥεγάτζου εἰς τοὺς αὐο
 δ' ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως.

1. Ἐν τῇ ᾠδ. Περί πόσους χρόνους ὄρισαν τὴν Κύπρον οἱ Βενετικοί.